

beskyttelse for frosten. Når han kommer tilbake i april ser alt dødt ut.

– Hva har skjedd med golfbanen? Hvor er alt gresset? Det er like skummelt hvert år, innrømmer han. Bare de siste fem dagene har det skjedd enormt mye nede i bakken.

– I begynnelsen var jo plenen som en liten baby.

Forsiktige spirer.

I år er det første gang at jeg kan se på den og si «wow» nå begynner den virkelig å se bra og sterk ut.

Gresset er som oss – det trenger å puste. Du kan spraye mange kjemikaler i det, men som oss, så liker heller ikke gresset det noe særlig. Vi bruker nesten ingenting. Vi vil ha det så naturlig som mulig, sier greenkeeper-en og ser ned på det lysegrønne gresset.

Jeremy har faktisk begynt å bruke sjøgress og tang som gjødsel. De tar det fra stranda og sprer det utover golfbanen.

– Det skulle kanskje vært raffinert, men det virker likevel. Vi ser absolutt resultater.

Jeremy gleder seg til høysesongen i juli. Da er både han og gresset på topp.

– Jeg elsker det her. Jeg elsker 24 timer sol! Men jeg synes november er veldig tøff, sier han og legger hendene i lomma på den grønne jakken sin.

– I fjor ble det veldig mørkt. Du går ut, men kan ikke jobbe, bare vente. Om jeg kunne ha jobbet med banen på vinteren hadde jeg kanskje blitt her, men å gå rundt her i mørket uten å jobbe.... Nei, da blir jeg gærrn.

Jesus!

Jeremy ler og rister på hodet.

Hjemme i Irland er solen oppe til klokken 16 selv i desember. Han må dit.

Jeremy tar hånda ut av lomma, og kaster i seg noen flere blåbær.

Jeremy deler hus med flere som jobber både på golfbanen og på hestegården ved siden av. Det kan bli litt tett til tider.

– Vi har ofte nye personer her hvert år. Vi lever sammen og går ut sammen. Så det blir viktig med egentid. Det er heldigvis mye natur å gå seg bort i.

Jeremy har kommet tett på særlig en – ei hestejente fra Sverige.

– Jada, vi har vært sammen to år nå, sier han og heller en neve blåbær i hånda. Hun er sesongarbeider akkurat som han. – Hun har vært her hvert år samtidig som meg. Men i år er første gang hun ikke er her.

Jeremy kaster noen blåbær i munnen.

Tygger.

– Hun var her noen få dager nettopp, men skal begynne å studere nå, tror hun. Hun elsker å jobbe med dyr, så blir enten veterinær eller sykepleier, forteller Jeremy.

Nå ser han seg om etter et hus på Gimsøy. Sammen med henne? Nei, det er usikkert. Hun skal jo studere i Sverige.

– Jeg er ingen byperson. Jeg liker ikke å kaste bort tiden min i trafikken, smiler han.

LOFOTENS GOLFBANE HAR en unik på beliggenhet. Her er du virkelig i naturen. Foruten at du spiller på historisk vikinggrunn, er det også et rikt dyreliv. Flere golfere lar seg fascinere av alt fra måker, storspove, rype, stær, ender, skarver, havsule og ærfugl til havørn og rev.

– Hver dag er det noe nytt. Lyset og fjellene. Alt forandrer seg dag for dag. Du

har alt dyrelivet og fuglene. Vi hadde tre røde babyrever her i fjor på golfbanen.

Det var vakkert å se dem leke rundt hullene, smiler Jeremy.

Neste uke får golfbanen fire nye dyr som skal settes rett i arbeid.

– Vi har bestemt oss for å få fire geiter.

De skal få spise og holde nede det verste gresset. Så slipper vi å bruke kjemikaler. De er veldig glad i brennesle.

Det kommer til å bli populært blant golferne også, smiler han og legger til.

– Om geitene kommer mot klubbhuset betyr det dårlig vær, så de blir også nyttige stormvarslerne. Hehe. Han smiler og tar et siste blåbær.

Vi setter oss i en traktorliknende sak og durer bortover mot klubbhuset. Utenfor i solveggen sitter fire menn med caps og solbriller og spiser lunsj. De hilser på Jeremy som gamle venner.

– Potensialet her er massivt! Det er en drømmejobb. Det er så mange gode elementer her. Denne banen har alt. Jeg kunne ha jobbet på et femstjerners sted og kjedet meg, men se rundt deg her, Herre Gud, det er nydelig. Og bare vent til juli!

–

–

–

–

–

–

–

–

–

–

Vi har bestemt oss for å få fire geiter. De skal få spise og holde nede det verste gresset.

Iselin Øverbø